

VUSLAT ÇAMKERTEN • Tüfekte Vurulacak Şeyler

VUSLAT ÇAMKERTEN 1982'de İzmit'te doğdu. Ankara Atatürk Anadolu Lisesi'ni bitirdi. Orta Doğu Teknik Üniversitesi'nde Felsefe eğitimi gördü, İstanbul Bilgi Üniversitesi'nde işletme (MBA) dalında yüksek lisansını tamamladı. İlk romanı *Ona Çok Benziyorum* 2019'da yayımlandı. 2021 yılında "Sonu Gelmiş Ülkede, Bir Drag Queen Hikâyesi" isimli öyküsü art book olarak basıldı, aynı sene *Gözenler Olmuştur* isimli öykü kitabı çıktı. Son kitabı *Tüfekte Vurulacak Şeyler* 2024'te İletişim Yayınları tarafından yayımlandı. Yazar ve çizer olarak eserlerini üretmeyi ve sergilemeyi sürdürüyor. Aynı zamanda çocuklar için felsefe ve yetişkinler için yaratıcı yazarlık alanında atölyeler yürütüyor

İletişim Yayınları 3447 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 617

ISBN-13: 978-975-05-3684-7

© 2024 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM

1. Baskı 2024, İstanbul

EDITÖR Emre Bayın

KAPAK Cihangir Aytuğ

KAPAK İLLÜSTRASYONU İsmail Sertaç Yılmaz

İÇ İLLÜSTRASYONLAR Vuslat Çamkerten

UYGULAMA Hüsni Abbas

DÜZELTİ Yağmur Yıldırım

BASKI Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 44871

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6/31 Bağcılar 34218 İstanbul

Tel: 212.445 32 38 • Faks: 212.445 05 63

CILT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, Devkaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

VUSLAT ÇAMKERTEN

Tüfekte Vurulacak Şeyler

*Kim karanlık hakkında sorular sormaya cesaret eder?
Kim karanlığa ismini sorar?*

– URSULA K. LE GUIN, "Tehanu"

*ama bu bale oynandı.
onu sahnede görmeliydiniz!*

– İSMAIL SERTAÇ YILMAZ, "Jane"

İÇİNDEKİLER

Ateş Sezonu
9

En İyisi
25

Tuz Gölü
35

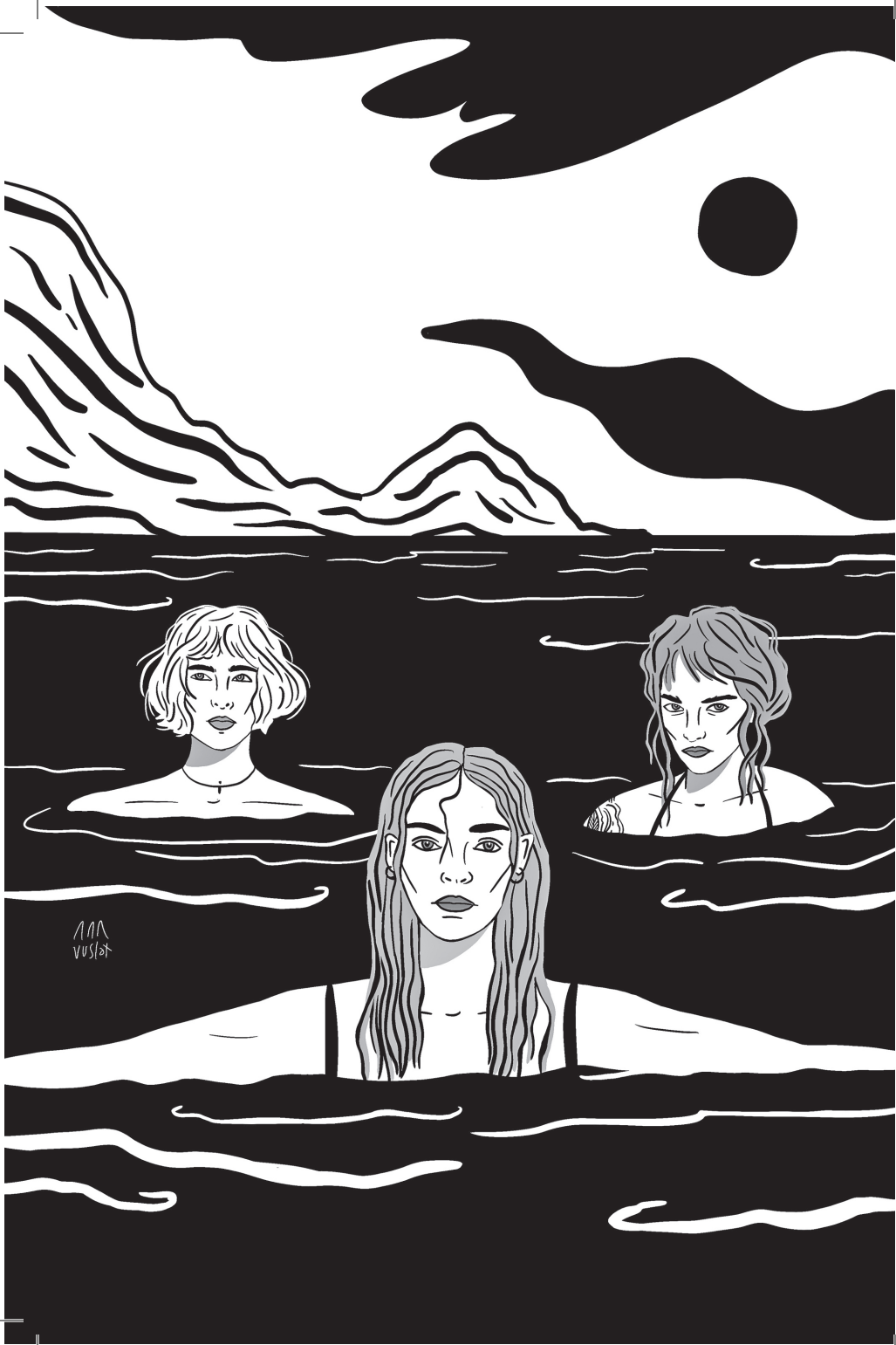
Ölmeden Önce Son Porno
59

Tüfekte Vurulacak Şeyler
75

Angel
91

3003 No'lu Oda
105

Son Tango
121

Ateş Sezonu

“Geçmişin,” dedi, “öldüğüne inanıyor musun?”
“Evet,” dedi Margaret. “Evet, şimdiki zaman gırtlaklağını keserse ölür.”
“O küçük beyaz eller kimsenin gırtlaklağını kesemez.”
– LEONORA CARRINGTON, “Bekleyiş”

Taşlık yolu tozularak mobileti durdurdu. Dirseğindeki naylon torbayı hop diye parmaklarının arasına aldı, sinekliği itirip verandaya çıkan yaşlı kadına uzattı. Kadın torbayı araladı, içinden gazeteyi çekip koltukaltına sıkıştırdı. “Niye zahmet ettin oğlum,” dedi, “komşunun bahçesi incir ağacı dolu, sağ olsunlar, hiç sakınmazlar.”

“Bizimkiler köyün en iyisi,” dedi oğlan. Kırmızı tişörtünün yakasını düzeltilti. Yanık sarı, gür kaşlarından biri kalktı, verandadaki masaya doğru kaçak bir bakışla, “Denizden dönüşte yersiniz,” diye ekledi. Uzanıp oğlanın sol omzunu patpatladı yaşlı kadın. Arkasından, “Selam söyle sizinkilere,” diye seslendi. Oğlan ardında bıraktığı gürültü ve tozun içinden elini kaldırıp indirdi.

“Suratsız,” dedi Duygu, burnundan kısa, sert bir nefesle. Kitabı masaya bıraktı.

“İnanamıyorum bu kadar büyüdüğüne,” dedi İdil. “Bizim

uzun eşeğe filan almadığımız, zeytinliklerde yanımızdan kovaladığımız sarı çiroz mu bu sahiden? Son geldiğimde şu kaddardı.” Eliyle küçük birinin boyunu gösterdi. “Beş sene gelmedim, dünkü çocuk koca adam olmuş.”

Gaye omzundaki dövmenin etrafında bir yeri kaşıyıp duruyordu. “Günlerdir her köşe başından çıkıyor.” Ağzını bükerek kızarttığı yere baktı. “Gelip konuştuğu da yok, böyle uyuz uyuz bakıyor işte.”

“Aman siz de. Her şeyime koşar Sefa benim, bir dediğimi ikiletmez. Oğlan sizinle yeniden arkadaş olmaya çalışıyor, anlasanıza.”

“Biz onunla hiç arkadaş olmadık ki anneanne,” dedi Duygu. “Aramızda nereden baksan beş-altı yaş fark vardır.”

“Hadi hadi, ukalalar sizi,” dedi anneanneleri, havluları ipten alarak üst üste omzuna atmaya başladı. “Haberiniz olsun, bugün hep beraber denize gidiyoruz. Günlerdir vardiyalı gibi ayrı ayrı gittiniz geldiniz, hiçbir şey anlamadım. Oturacağım kumsalda, eski günlerdeki gibi sizi izleyeceğim.”

Havlular, incirler ve gazeteyle içeriye girmesine rağmen açık pencerelerden sesi gelmeye devam etti. “Böreği fırına veriyorum, pişene kadar vaktiniz var.”

Günün birinde onu uzaklardan gelen sesiyle hatırlayacağını düşündü Duygu, gülümsedi.

“Kahvenizi filan içecekseniz için, falınıza bakacaksanız bakın, meyil filan da istemem, telefonlar da evde!”

İdil içeriye doğru bir göz işaretiyle kaydırdı telefonunun ekranını. “Birkaç meyil daha yanıtlayayım bari.”

Kızla oğlan denize koşuyor. Kızın limon kıcı, yeni kabarmış memeleri ne kadar tanıdık. Henüz kıvrımına kavuşmamış, dümdüz beli. Şimdiki halimin geçmişi, diye düşündü Duygu, insan ne çok şekil değiştiriyor aslında. Geçmiş ne kadar büyük bir şey. Her halimizi ıskalamadan içine alıyor.

Ve hafıza, kaydetme işini hiç atlamıyor. Keşke yeniden görmekten mutlu olacağımızı gösterse sadece. Kavrulan ayak bileklerini sakınmak için doğruldu, havluyu altından kaydırıp bir köşesiyle ayaklarını örttü. Kuzenleri açılmış. Deniz, güneşin altında ışı ışı. Anneanneleri iki şezlong ötede gazeteyi katlaya katlaya okuyor.

“Anneanne böreklerden versene.”

“Uyumuyor muydun sen. Bak seninkiler ta dubaların oradan gördü böreği.”

“Motoru takmıştır şimdi onlar. Hiç acımam, bilirler.” Bir böreği iki parmağının arasına alıp ısırırdı. “Dubalar ne zaman kondu anneanne? Küçükken taa nerelere kadar yüzerdik. Ne kadar açıldığımız umrumuzda bile olmazdı.”

“Hiç de merak etmezdim sizi biliyor musun, el kadar bebediniz içinüz de, birer birer attım denize sizi. Dubalar filan hepsi şu kafelerle birlikte oldu işte.”

Gaye'yle İdil alelacele kurulandı, havlular şemsiyenin üstüne gelişigüzel serildi, üçü tek şezlonga sığıştı. Arıları kovalayan, borcama dalıp çıkan parmakların mesaisi başladı. Dolu yanaklarla gülüşmeler. Islak göğüslere, bacaklara dökülüp yapışan kırıntılar. Ayakları parmak arası terliklerin üstünde. Anneannelerinin yanında hâlâ çocuklar. İnce, sivri omuzlu, kavruk bir oğlana bira siparişi verildi. “Buz gibi olsun oğlum,” diye seslendi anneanne arkasından. Köşelerinin metali aşınmış küçük telefonunu çantasında arayıp buldu, akşam için kıyma, ekmek sipariş etti. “Verandadaki masanın üstüne bırakıver her zamanki gibi çocuğum,” deyip kapattı.

“Araba var altımızda anneannem,” dediler ağız birliğiyle, siparişin kime verildiği belli çünkü. “Dönüşte alırdık hepsini.”

“Biz de rakiyı alırız,” diye göz kırptı anneanne.

Şile bezinden diktığı pareosunun düğümünü sıkılayıp mayosunun askılarını düzeltti, biri uzanıp lacivert mayonun